

ΕΛΑΦΡΩΝ

ΔΙΑΔΟΓΙΚΑ ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ

Ἐκεῖνος

Με τὰ ἐλαφρὰ σου ἦθῃ, ἐλαφρὰ-ἐλαφρὰ,
πῆρες καὶ τὸν νοῦν μου ὅλον κι' ὅλον τὸν παρᾶ.
Τώρα κόσμημα περνᾷς τοῦ μεγάλου κόσμου,
κι' ὅλοι λέγουν : Νὰ γυναῖκα ξυπνή, σοβαρά.
Καὶ μοῦ κάμνεις τὸ βαρὺ. Πολὺ καλά, φῶς μου.
Νὰ ζητᾷς νὰ μὲ πετάξῃς ὅμως, περιττό.
Βλέπεις πῶς μ' ἐλάφρωσες, ὅπου μοναχός μου
σάν πουλὶ πετῶ.

Ἐκεῖνη

Μόνον νὰ πετᾷς μακρὰν κάμε μου τὴν χάρι.
Δὲν ἀρμόζει ὁ ἐλαφρὸς νᾶνε καὶ μουρμούρης.
Κέρδησες ποῦ ἔχασες ὅλα σου τὰ βάρη·
τώρα δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ σὲ πῆ : ἄχθος ἀρούρης.

Ἐκεῖνος

Κάθε εὐμορφή Κυρία περιζήτητος,
ὅταν ἔχῃ τὰ προσόντα ἐλαφρότητας,
τῶν ἀνδρῶν γίνεται κέντρον τῆς βαρύτητας·
τοὺς ἐλκύει, τοὺς συντρίβει κ' εἶνε ἀήτητος.
Χάρυβδις, Σειρὴν καὶ Σκύλλα τῆς νεότητος.

Ἐκεῖνη

Καὶ τῆς φύσεως τοὺς νόμους, ὅπως τῆς ζωῆς,
βλέπω ἀγνοεῖς.
Τὰ ἐλαφρὰ μονάχα πίπτουν ε' τὰ βαρῆα σώματα·
μάθε, καὶ τυφλὸς μὴν ἦσαι τὸν τε νοῦν τὰ τ' ὄμματα.

Ἐκεῖνος

Τυφλὸς ἦμην ὅταν σὺ μ' ἔπερνες τὸ χρῆμα·
τώρα μ' ἐθεράπευσες, κι' ἀνοιξα τί κρίμα!
τὸ ἓνα μάτι ὡς πτωχός, τὸ ἄλλο μου ὡς θῦμα.
Πρὶν τ' ἀνοιξῶ, τί καλά θὰ ἦτο ν' ἀποθάνω.

Ἐκεῖνη

Κι' ἂν πεθάνῃς, ἔννοια σου, ἐκ τοῦ παραχρῆμα
θ' ἄχῃς ἐπιτύμβιον κ' ἰδοὺ σὲ τὸ κάνω :

«Εἰς τὸν τάφον ἑλαφροῦ μ' ἑλαφρὸν τὸ βῆμα
 ἔλα. ξένε, κι' ἄφωτος τὸν θανόντα τίμα·
 Τὸν ἐθρήνησες; εὐθὺς πέρνει εἴδησιν·
 ἔχει γαῖαν ἑλαφρὰν καὶ συνείδησιν.
 Καὶ θ' ἀκούσῃς ἔξαφνα ὑπ' αὐτὴν τὴν πλάκα
 τὴν φωνὴν τοῦ λέγουσαν: «Τί μὲ κλαίεις βλάκα;»

Ἐν Κων]πόλει.

Γ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΑΔΗΣ

ΤΑ ΑΓΑΘΑ ΤΟΥ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ

Ἡ ἐξάπλωσις τῆς ποδηλασίας
 κατ' εὖρος καὶ πλάτος.